

Przedmowa

Niewątpliwym osiągnięciem medycyny XX wieku było wydłużenie przeciętnej długości czasu życia człowieka. Wyzwaniem XXI wieku stało się kryterium, jakim jest jakość tego życia. Podjęcie starań o poprawę jakości życia wymaga podejścia interdyscyplinarnego do pacjenta i uwzględnienie w procesie podejmowanego leczenia również aspektu jego dalszego funkcjonowania w ważnych dla niego dziedzinach. Współcześni pacjenci pragną żyć bowiem długo i szczęśliwie.

Wydłużenie życia człowieka doprowadziło do wzrostu oczekiwań, iż wydłuży się także czas satysfakcjonującej ich aktywności seksualnej, zdecydowanie wykraczającej poza wiek średni. Dla ludzi żyjących współcześnie udane życie seksualne jest jedną z determinant dobrej jakości życia, natomiast nieudane prowadzi ich zdaniem do jego pogorszenia. Pojawienie się problemów w sferze życia seksualnego stanowi dla większości pacjentów przyczynę subiektywnie odczuwanego stresu i cierpienia. Obniża się bowiem jakość ich życia, wywierając wpływ na samoocenę, obraz siebie, zdolność do budowania szczęśliwych związków, odczuwania przyjemności i satysfakcji w intymnych kontaktach, a także wpływa na stosunek do choroby zasadniczej i motywację do jej leczenia.

Dysfunkcje seksualne nie są konkretnymi chorobami *per se*, które zaburzają przebieg reakcji i doznań seksualnych człowieka, lecz objawem występującym w przebiegu wielu chorób somatycznych i psychicznych. Ich cechą charakterystyczną jest zakłócenie zdolności do uczestniczenia w interakcjach seksualnych odpowiednio do pragnień danej osoby. Dodatkową komplikacją w diagnostyce i różnicowaniu dysfunkcji seksualnych jest fakt, iż problemy w sferze funkcji lub odczuć seksualnych mogą być indukowane funkcjonowaniem w konkretnym związku partnerskim, a których może nie być w innym układzie partnerskim, tj. wtedy, gdy kobieta lub mężczyzna znajdzie się w układzie partnerskim z innym człowiekiem. Dlatego diagnozowanie

dysfunkcji seksualnych wymaga nie tylko wiedzy z zakresu fizjologii i patofizjologii reaktywności seksualnej człowieka, ale i jego społeczno-kulturowego oraz psychologicznego funkcjonowania.

Zaburzenia seksualne są zawsze bardzo złożone, należy je więc bardzo dokładnie i ostrożnie interpretować w sposób odpowiadający w pełni naszemu poziomowi wiedzy. Dlatego warto tę wiedzę rozwijać i pogłębiać, aby efektywnie leczyć cierpiących pacjentów. Pomoże w tym zakresie lektura książki, którą Czytelnik trzyma właśnie w ręku (przynajmniej mam taką nadzieję, że tak właśnie jest). Została napisana przez doświadczonego praktyka–klinicystę dr. n. med. Sławomira Jakimę, a jej zawartość merytoryczna pozwala na wykorzystanie wiedzy o dysfunkcjach seksualnych w codziennej praktyce. Jest to zwięzłe kompendium wyjaśniające, jak rozpoznawać i leczyć zaburzenia seksualne u obojga płci, bez względu na wiek. Brakowało do tej pory tak dobrej pozycji na rynku książek z dziedziny seksuologii medycznej. Publikacja jest skierowana do lekarzy wszystkich specjalności oraz studentów medycyny i psychologii pragnących poszerzyć swoją wiedzę w tym zakresie.

dr n. med. *Andrzej Depko*